

Warszawa, dnia 2020 -08- 2 6

WRD.5140.1.15.2020

DECYZJA NR 69 /2020

Na podstawie przepisów art. 89 pkt 2, art. 91 ust. 4 pkt 3 i 4, art. 3 pkt 1 i 2, art. 9 ust. 1 ustawy z dnia 23 lipca 2003 roku o ochronie zabytków i opiece nad zabytkami (Dz. U. z 2020 r. poz. 282), w trybie art. 104 ustawy z dnia 14 czerwca 1960 r. kodeks postępowania administracyjnego (Dz. U. z 2020 r. poz. 256), w wyniku postępowania administracyjnego przeprowadzonego z urzędu,

orzekam

wpisać do rejestru zabytków historyczny układ urbanistyczny ulicy Środkowej położony w Warszawie, dzielnica Praga Północ,

- Niniejszym wpisem obejmuje się układ urbanistyczny położony na terenie dz. ew. nr 45, 46/1, 53, 55, 56 obręb 4-13-01, dz. ew. nr 1, 4, 5, 7, 8/1, 8/2, 13/1, 13/2, 13/3, 14, 22/1, 22/2, 23, 24, 25, 67/2 oraz część dz. ew. nr 46 obręb 4-13-04, dz. ew. nr 2/1, 2/2, 3, 4, 6, 7, 10, 11, 39/1, 39/2, 40, 42/1, 42/2, 50, 51, 53/1, 54, 103 oraz część dz. ew. nr 31 i 52 obręb 4-13-05, oznaczony na załączniku graficznym kolorem czerwonym.
- Załącznik graficzny do niniejszej decyzji stanowi jej integralną część.

Uzasadnienie

W dn. 22.06.2020 r. Mazowiecki Wojewódzki Konserwator Zabytków (MWKZ) wszczął postępowanie administracyjne w sprawie wpisu do rejestru zabytków nieruchomości historycznego układu urbanistycznego ulicy Środkowej położonego w Warszawie, (dzielnica Praga Północ), w granicach dz. ew. 45, 46/1, 53, 55, 56 obręb 4-13-01, dz. ew. nr 1, 4, 5, 7, 8/1, 8/2, 13/1, 13/2, 13/3, 14, 22/1, 22/2, 23, 24, 25, 67/2 oraz część dz. ew. nr 46 obręb 4-13-04, dz. ew. nr 2/1, 2/2, 3, 4, 6, 7, 10, 11, 39/1, 39/2, 40, 42/1, 42/2, 50, 51, 52, 53/1, 54, 103 oraz części dz. ew. nr 31 obręb 4-13-05, w związku z wnioskiem organizacji społecznej Towarzystwa Przyjaciół Pragi z dn. 31.12.2019 r. MWKZ pismem z dn. 22.06.2020 r. zawiadomił strony o toczącym się postępowaniu. Oględziny obiektu odbyły się w dn. 14.07.2020 r. W trakcie oględzin wykonano dokumentację fotograficzną oraz spisany został protokół. Następnie zawiadomieniem z dn. 15.07.2020 r. zamknięto postępowanie dowodowe w sprawie.

MWKZ rozpatrując zakres ochrony konserwatorskiej przedmiotowego układu urbanistycznego oparł się na posiadanej dokumentacji ewidencyjnej (karty zabytków architektury i budownictwa wykonane w okresie 1998-2016), kartograficznej (mapy i plany przedwojennej Warszawy i Pragi) oraz archiwalnej (m.in. prasa przedwojenna). Ponadto ulica Środkowa i jej zabudowania są przedmiotem licznych publikacji warszawianistycznych. Informacje na temat dziejów ulicy można znaleźć w publikacjach dotyczących badań nad rozwojem urbanistycznym i przestrzennym Pragi, m.in. W. Ł. Wójtowicz, *Dzieje Pragi warszawskiej od czasów najdawniejszych do obecnych*, Warszawa: 1934, *Dzieje Pragi*, red. J. Kazimierski, Warszawa: 1970, D. Wilkiewicz, *Ulice i uliczki naszej Pragi*, Warszawa: 1999; M. Pilch, *Ulice Nowej Pragi*, Warszawa: 2003; *Warszawskiej Pragi dzieje dawne i nowsze*, opr. zb., Warszawa: 2006.

Na terenie założenia urbanistycznego ul. Środkowej znajdują się budynki wpisane do rejestru zabytków: przy ul. Środkowej 9, pod nr A-1317 decyzją z dn. 15.12.1987 r., przy ul. Strzeleckiej 10 pod nr A-1078 decyzją z dn. 13.07.2012 r., przy ul. Strzeleckiej 11/13 pod nr A-416 decyzją z dn. 18.05.2005 r., przy ul. Środkowej 25 pod nr A-1580 decyzją z dn. 29.05.2020 r. Ponadto do rejestru zabytków wpisane zostały kamienice przy ul. Środkowej 7, decyzją 479/2019 z dn. 4.04.2019 r., przy ul. Środkowej 11, decyzją 543/2019 z dn. 24.09.2019 r. (decyzje nieprawomocne).

Ulica Środkowa, (z j. rosyjskiego także jako Średnia), znajduje się w historycznej części dzielnicy Praga Północ. Tzw. Nowa Praga została wydzielona w 1844 r. z folwarku Targówek. W l. 50. XIX w. część terenu została zakupiona przez Ksawerego Konopackiego, który od 1861 r. rozpoczął stopniową parcelację i sprzedaż terenu pod zabudowę mieszkalną i przemysłową. Rozwój dzielnicy możliwy był m.in. dzięki budowie kolei Warszawsko-Petersburskiej, której stacja początkowa mieściła się przy ul. Wileńskiej na Pradze Północ (1862). Na potrzeby nowego zagospodarowania terenu na zlecenie Konopackiego geometra Ludwik Sikorski dokonał podziału działek i wytyczył przebieg ciągów ulicznych. Były to ul. Wileńska, Nowopraska (ob. Stalowa), Strzelecka, Kościelna (ob. Kowieńska), Brudnowska (ob. Bródnowska), Grodzka (nie istnieje), Środkowa, Wspólna (ob. Kowelska), Boczna, Nowa (nie istnieje) i Stolarska (ob. w innej lokalizacji). Ulica Środkowa, dzieląca tzw. Konopaczną wzdłuż osi północ-południe, stanowiła najważniejszą ulicę nowej dzielnicy i zamieszkiwana była przez najbogatszych jej mieszkańców, tam też wznoszono pierwsze murowane budynki. W l. 1861-1866 na rogu ulic Strzeleckiej i Środkowej (ob. adres ul. Strzelecka 11/13) dom własny wznosił m.in. Ksawery Konopacki. Budynek ten z niewielkimi zmianami zachował się do czasów współczesnych. Z czasów tych pochodzą również kamienica Marii Galeotti na rogu ul. Strzeleckiej i Środkowej (ob. adres ul. Strzelecka 10), a także zabudowa po wschodniej stronie ulicy na odcinku od ul. Strzeleckiej do ul. Stalowej (budynki nr 12, 14, 16, 18), obecnie częściowo przekształcona. W północnej części kwartału, od strony ul. Kowieńskiej znajdował się wydzielony murowanym ogrodzeniem sad z ogrodem warzywnym i stawem.

W 1875 r., w związku z przejściem części terenu Nowej Pragi przez wojsko rosyjskie, likwidacji uległa zabudowa jej północnego fragmentu, m.in. ul. Boczna, Nowa, Grodzka i Stolarska, a także kilka posesji przy ul. Środkowej od strony północnej. Linia graniczną wytyczonej wówczas wojskowej esplanady stała się dzisiejsza ul. 11 Listopada. Działania te nie zahamowały rozwoju dzielnicy, na terenie której w 1878 r. rozpoczęto budowę fabryki Towarzystwa Akcyjnego Warszawskiej Fabryki Stali, funkcjonującej do 1889 r. Jej lokalizacja we wschodniej części dzielnicy spowodowała wzrost znaczenia ul. Stalowej, która stała się główną arterią komunikacyjną dla Nowej Pragi. W l. 80. XIX w. przy ul. Środkowej zaczęto wznosić kolejne dwupiętrowe domy murowane, chociaż w dalszym ciągu, pomimo pożarów (m.in. 1880, 1893), dominowała jedno- i dwukondygnacyjna zabudowa drewniana. Na przełomie XIX i XX w. zabudowa taka zajmowała zachodnią pierzeję ulicy na odcinku od ul. Kowieńskiej do Wileńskiej (z wyjątkiem dwóch budynków murowanych w miejscu ob. budynku przy ul. Stalowej 22 i ul. Środkowej 3), oraz wschodniej pierzei na odcinku od ul. 11 Listopada do ul. Kowieńskiej oraz na rogu ul. Środkowej i Stalowej (ob. ul. Środkowa 8). W tym czasie ul. Środkowa była już wyrównana, zniwelowana i częściowo utwardzona za pomocą żwiru, okolicę zamieszkiwali częściowo robotnicy oraz pracownicy kolei Warszawsko-Petersburskiej, w budynkach murowanych przedstawiciele klasy średniej i właściciele okolicznych fabryk i zakładów produkcyjnych.

W 1891 r. Nowa Praga wraz ze Szmulowizną i Kamionkiem została przyłączona do Warszawy, co spowodowało konieczność uregulowania numeracji hipotecznej działek, a także uporządkowania i nadania dzielnicy miejskiego wyglądu poprzez wydzielenie chodników, brukowanie jezdni oraz wprowadzenie oświetlenia. W 1903 r. wzdłuż ul. Środkowej wykonane zostały chodniki z płyt betonowych. Do 1918 r. powstały kolejne budynki murowane, zbliżone do wielkomiejskiej zabudowy centrum miasta (budynki nr 11, 23, 25). Kamienice te sąsiadowały z istniejącą lub nowo powstającą zabudową drewnianą. Jej ostatnim, zachowanym przykładem jest drewniany dom przy ul. Środkowej 9, z ok. 1915 r. Był on siedzibą Ogniska Towarzystwa Przyjaciół Dzieci Ulicy kierowanego przez pedagoga Kazimierza Lisieckiego.

Kamienice wznoszone w dwudziestoleciu międzywojennym, sytuowane na skrzyżowaniu ul. Środkowej z Kowieńską czy Stalową, oraz na odcinku pomiędzy Stalową a Wileńską otrzymały nowoczesną, modernistyczną formę (budynki nr 3, 3A, 6, 7, 27, 30).

Historyczna zabudowa ul. Środkowej bez większych zniszczeń przetrwała II wojnę światową, a jej poważniejsze przekształcenia nastąpiły po 1945 r. Część historycznych budynków przejętych przez Skarb Państwa została pozbawiona dekoracji architektonicznej, w niektórych przypadkach elewacje otynkowane na gładko szarym tynkiem. Na odcinku pomiędzy Stalową a Wileńską wprowadzono linię tramwajową, likwidując dawną pętlę pomiędzy Stalową a Szwedzką, rozpoczęły się również rozbiórki historycznej, drewnianej i murowanej zabudowy. W sąsiedztwie tzw. Pałacu Konopackiego, w miejscu dawnych składów drewna firmy Edelman i Paperina, zlokalizowane zostało boisko sportowe LXXVI Liceum Ogólnokształcące im. Marszałka Józefa Piłsudskiego przy ul. Kowelskiej 1. W tym czasie dokonano rozbiórki drewnianej zabudowy na rogu ul. Środkowej i Strzeleckiej, od końca l. 80. i w l. 90. XX w. w miejscu zabudowy drewnianej i murowanej na rogu z ul. Wileńską i Stalową (ul. Środkowa 8), od strony ul. 11 Listopada (ul. Środkowa 32) wzniesiono budynki wielomieszkaniowe, zabudowano również część pustych parceli. Większość nowej zabudowy mieszkalnej nawiązuje jednak swoim gabarytem do istniejących budynków murowanych. Odcinek pomiędzy ul. Kowieńską a 11 Listopada, będący pierwotnie niewielkim skwerem przebudowano i dostosowano do potrzeb stacji paliw. Na skutek prac modernizacyjnych fragment ul. Środkowej przy ul. Stalowej został nieznacznie zwężony w stosunku do pierwotnego przebiegu ulicy kosztem chodnika.

W 2017 r., w związku z prowadzonymi pracami rozbiórkowymi MWKZ decyzją nr 1316/2017 z dn. 17.10.2017 r. wpisał do rejestru zabytków elewację frontową budynku przy ul. Środkowej 20. W dn. 19-20.10.2017 r. dokonano rozbiórki pozostałości ww. budynku. Po rozpatrzeniu odwołania strony postępowania MKiDN decyzją z dn. 12.01.2018 r. uchylił i umorzył ww. postępowanie. W miejscu dawnej kamienicy wzniesiono budynek wielomieszkaniowy.

Czytelny układ urbanistyczny ul. Środkowej obejmuje zarówno przestrzeń ciągów pieszych i jezdnych, jak również historyczne podziały parcelacyjne i własnościowe, przez co należy rozumieć posesje przylegające do bezpośrednio do ulicy. Z tego względu przedmiotem postępowania są dz. ew. nr 45, 46/1, 53, 55, 56 obręb 4-13-01, dz. ew. nr 1, 4, 5, 7, 8/1, 8/2, 13/1, 13/2, 13/3, 14, 22/1, 22/2, 23, 24, 25, 67/2 oraz część dz. ew. nr 46 obręb 4-13-04, dz. ew. nr 2/1, 2/2, 3, 4, 6, 7, 10, 11, 39/1, 39/2, 40, 42/1, 42/2, 50, 51, 53/1, 54, 103 oraz część dz. ew. nr 31 i 52 obręb 4-13-05, oraz sposób ich zagospodarowania i zabudowy. Ciągi piesze poprowadzone zostały wzdłuż elewacji, po stronie wschodniej pomiędzy jezdnią a chodnikiem na odcinku od ul. Kowieńskiej do Stalowej wydzielono niewielkie trawniki bez wysokiej roślinności. Nawierzchnia chodników jest wtórna, ahistoryczna z kostki betonowej typu Bauma, w kolorze szarym i różowym (wjazdy), a także nawiązująca do historycznej z kwadratowych płyt betonowych. Miejskami pod warstwą bitumiczną jezdni widoczna jest nawierzchnia z kamienia polnego. Analogiczne rozwiązanie stosowano na dziedzińcach kamienic (pozostałości widoczne m.in. na dziedzińcu przy kamienicy nr 6 i 6A).

Po przeanalizowaniu zebranego materiału dowodowego MWKZ stoi na stanowisku, iż układ urbanistyczny ul. Środkowej posiada wartości historyczne i naukowe, uzasadniające objęcie go wpisem do rejestru zabytków nieruchomych.

Ulica, wytyczona w l. 60. XIX w. dzieliła dobra Ksawerego Konopackiego na osi północ-południe i przez długi czas stanowiła najważniejszą ulicę tej części Nowej Pragi. Jej przebieg zachowany jest bez większych zmian do czasów obecnych. Historyczna parcelacja posesji w dalszym ciągu pozostaje czytelna dzięki zachowaniu układu funkcjonalnego działek usytuowanych wzdłuż ciągu ulicy. Zgodnie z ich pierwotnym przeznaczeniem większość z nich zachowało do dnia dzisiejszego charakter mieszkaniowy. Stopniowa modernizacja ulicy, wprowadzenie bruków kamiennych, ciągów pieszych, oświetlenia ulicznego była wynikiem wzrastającej rangi Nowej Pragi, jej włączenia w obręb Warszawy oraz zmian gospodarczo-społecznych, których odzwierciedleniem jest obecna, zróżnicowana forma zabudowy ulicy.

Założenie urbanistyczne ulicy Środkowej przetrwało okres II wojny światowej. Zachował się czytelny przebieg wytyczonej w linii prostej ulicy, z ciągami pieszymi wzdłuż elewacji budynków po obu stronach, niską zielenią pomiędzy jezdnią a chodnikiem po wschodniej stronie ulicy oraz czytelnymi wjazdami na teren posesji.

Istotne znaczenie dla odczytania wartości historycznych założenia urbanistycznego mają zachowane podziały parcelacyjne z historyczną zabudową, obejmującą grupę budynków powstałych w pierwszych latach istnienia Nowej Pragi, w tym tzw. Pałacyku Konopackiego i kamienic wzniesionych w 2 poł. XIX w. Ich cechą charakterystyczną jest stosunkowo niewielka wysokość (2 kondygnacje), tynkowana elewacja z pozostałościami historycznego, klasycyzującego wystroju, zastosowanie żeliwnych balkonów i balustrad balkonowych, w kilku przypadkach także zamknięty łukiem przejazd bramny na osi elewacji. Budynki wznoszone w późniejszych latach to kamienice 5- i 6-kondygnacyjne, o zachowanym wystroju elewacji łączącym cechy wczesnego modernizmu z elementami skromnej dekoracji sztukatorskiej, w niektórych przypadkach usuniętej po 1945 r. Kamienice z dwudziestolecia międzywojennego zachowują linię zabudowy oraz gabaryty przyjęte na początku XX w., wyjątkiem jest budynek nr 7, który poprzez niewielką nadbudówkę dorównuje do wysokości budynków przy ul. Stalowej. W przypadku budynków na skrzyżowaniach ulic wprowadzono akcenty w postaci ściętych narożników. Zachowane elementy wystroju elewacji, stolarki okiennej, detalu architektonicznego budynków historycznych są przykładem kultury materialnej Pragi i mają zasadniczy wpływ na odbiór założenia urbanistycznego ulicy Środkowej.

Zabudowa prawobrzeżnej Warszawy w dużym stopniu przetrwała zniszczenia z czasów II wojny światowej oraz prowadzone w późniejszych czasach prace modernizacyjne. Zasadnicze zmiany w obrębie zabudowy ulicy Środkowej wynikały z prowadzonych na jej terenie działań inwestycyjnych i budowlanych, mających na celu zastąpienie budynków drewnianych blokami mieszkalnymi, dokonywany od l. 80. XX w. Pomimo tych zmian zachowany układ urbanistyczny wraz z zabudową z l. 1861-1938 stanowi jeden ciekawszych przykładów kształtowania tkanki miejskiej, o zróżnicowanej zabudowie, ilustrujący ewolucję form zabudowy od drewnianej o charakterze podmiejskim do wielkomiejskich kamienic.

Ulica Środkowa posiada również istotne walory historyczne. Łączy się z nią szczególnie postać Ksawerego Konopackiego, który zapoczątkował rozwój dzielnicy i dla którego wzniesiony został budynek przy skrzyżowaniu ul. Środkowej i Strzeleckiej. Równie istotna dla historii ulicy jest sylwetka Kazimierza Lisieckiego, który w dwudziestoleciu międzywojennym i po II wojnie światowej prowadził ośrodek dla dzieci praskich. Ulica od początku łączyła funkcje mieszkalne, handlowe i usługowe, co znajduje kontynuację we współczesnym sposobie jej zagospodarowania i zabudowy.

Wartość naukowa ww. założenia urbanistycznego wynika z jego warstwy materialnej – różnicowanych w obrębie tworzących układ urbanistyczny ulicy budynków w zakresie materiałów i technologii wykonania, układów funkcjonalno-przestrzennych i rozwiązań typologicznych, odmiennych dla kamienic czynszowych z połowy XIX w. i początku XX w. Założenie urbanistyczne ul. Środkowej stanowi istotne źródło do badań nad dziejami tej części Pragi, analizy zmian w topografii Nowej Pragi oraz jej podziałów hipotecznych, kolejnych faz zabudowy i przekształceń. Na terenie założenia możliwe jest odczytanie pierwotnej koncepcji zagospodarowania tzw. Konopaczyny, a także centralnej roli jaką spełniała ul. Środkowa, co znajduje odzwierciedlenie w nazwie ulicy oraz jej obecnym sposobie zagospodarowania.

Granice przedmiotowego układu urbanistycznego wyznaczone zostały w oparciu o kształt działek przylegających do ulicy. Obszar ten obejmuje obok ciągu pieszo-ulicznego tereny historycznej zabudowy oraz posesje odpowiadające granicom historycznych działek, lub zbliżone swym obecnym przebiegiem do historycznych podziałów hipotecznych. Obszar objęty ochroną obejmuje również pojedyncze działki o zabudowie współczesnej bądź niezagospodarowane, stanowią one jednak przestrzenny komponent historycznego obszaru ulicy, a tym samym element założenia urbanistycznego, a zatem wszelkie zmiany dokonywane w sposobie ich zagospodarowania mają bezpośredni wpływ na wartości zabytkowe ulicy.

Na podstawie art. 9 ust. 1 ustawy o ochronie zabytków i opiece nad zabytkami do rejestru wpisuje się zabytek nieruchomy na podstawie decyzji wydanej przez wojewódzkiego konserwatora zabytków, z urzędu bądź na wniosek właściciela zabytku nieruchomego, lub użytkownika wieczystego gruntu, na którym znajduje się zabytek nieruchomy. Definicja zabytku zawarta w art. 3 pkt 1 ww. ustawy określa, iż historyczny układ urbanistyczny to przestrzenne założenie miejskie, zawierające zespoły budowlane, pojedyncze budynki i formy zaprojektowanej zieleni, rozmieszczone w układzie historycznych podziałów własnościowych i funkcjonalnych, w tym ulic lub sieci dróg. Jego zachowanie leży w interesie społecznym ze względu na posiadaną wartość historyczną, artystyczną lub naukową. Zgodnie z art. 6 ust. 1 pkt. 1 litera b ww. ustawy ochronie i opiece podlegają, bez względu na stan zachowania, zabytki nieruchome będące układami urbanistycznymi. Z uwagi na zachowane, wyżej opisane, wartości historyczne i naukowe historyczny układ urbanistyczny ul. Środkowej odpowiada ustawowej definicji zabytku, zostaje wpisana niniejszą decyzją do rejestru zabytków nieruchomych województwa mazowieckiego i podlega ochronie prawnej.

Wobec powyższego orzeczono jak w sentencji.

Od decyzji niniejszej przysługuje stronom, na podstawie art. 127 Kpa, odwołanie do Ministra Kultury i Dziedzictwa Narodowego, które należy złożyć za pośrednictwem tutejszego urzędu (na adres: Wojewódzki Urząd Ochrony Zabytków w Warszawie, 00-373 Warszawa, ul. Nowy Świat 18/20) zgodnie z art. 129 § 2 Kpa w terminie 14 dni od doręczenia przedmiotowej decyzji. W myśl art. 130 § 2 Kpa wniesienie odwołania w terminie wstrzymuje wykonanie decyzji.

W myśl art. 127a K.p.a., w trakcie biegu terminu do wniesienia odwołania strona może zrzec się prawa do wniesienia odwołania wobec organu administracji publicznej, który wydał decyzję. Wówczas z dniem doręczenia organowi administracji publicznej oświadczenia o zrzeczeniu się prawa do wniesienia odwołania przez ostatnią ze stron postępowania, decyzja staje się ostateczna i prawomocna.

UWAGA, NUMER REJESTRU ZABYTKÓW JEST NADAWANY PO STWIERDZENIU OSTATECZNOŚCI
NINIEJSZEJ DECYZJI

Załączniki:

1. Załącznik graficzny
2. Pouczenie o skutkach wpisu zabytku do rejestru zabytków

MAZOWIECKI WOJEWÓDZKI
KONSERWATOR ZABYTKÓW

prof. dr hab. Jakub Lewicki

Otrzymują:

1. Miasto Stołeczne Warszawa, pl. Bankowy 3/5, 00-950 Warszawa
2. Towarzystwo Przyjaciół Pragi, ul. Stalowa 28/1, 03-426 Warszawa
3. strony postępowania w drodze obwieszczenia
4. 5 x WUOZ aa (AT) (nr rej,teczka obiektu, KW, kataster, NID)

Do wiadomości:

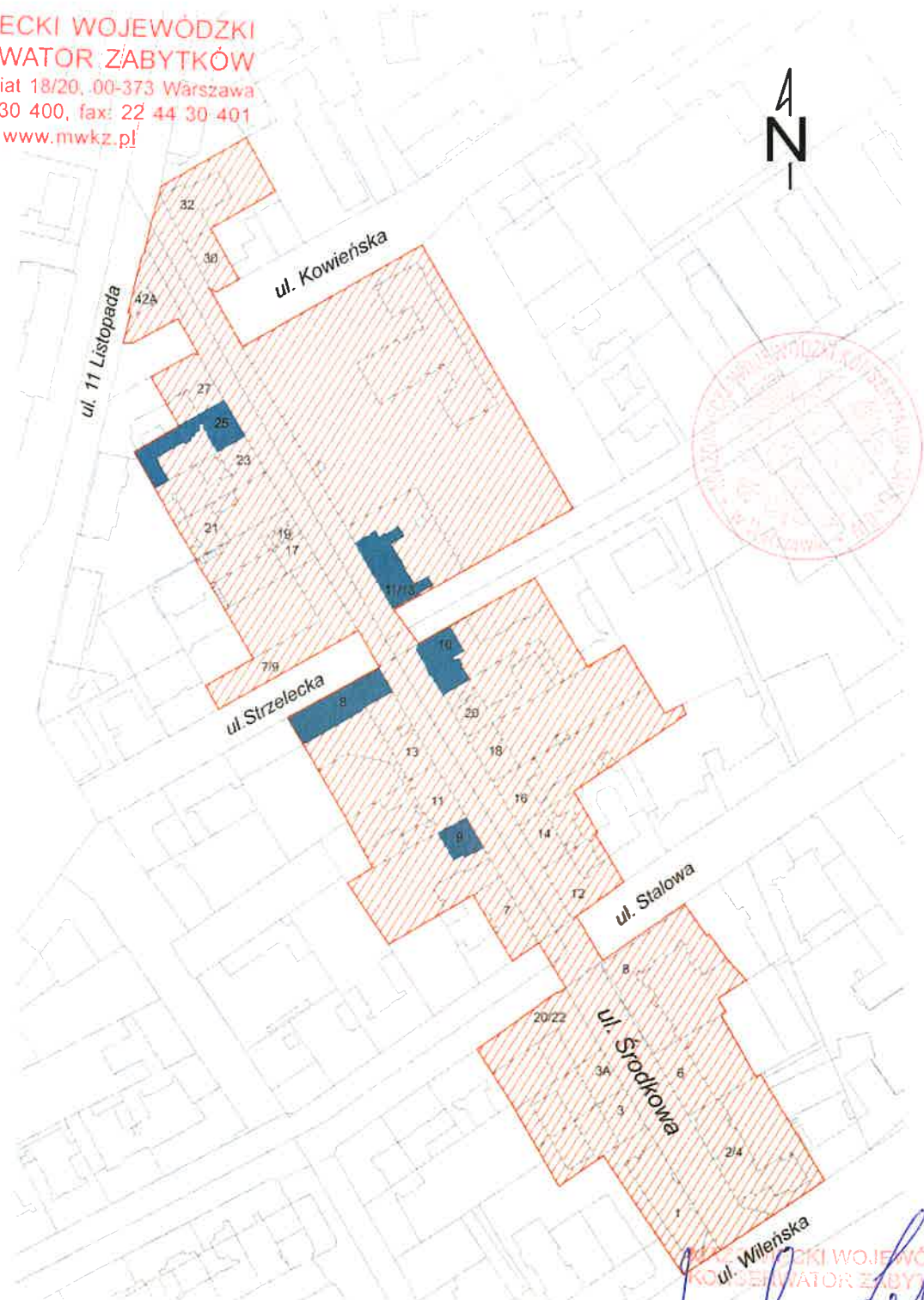
1. Biuro Stołecznego Konserwatora Zabytków, ul. Nowy Świat 18/20, 00-373 Warszawa
  2. Urząd m.st. Warszawy w Dzielnicy Praga, ul. Księdza Ignacego Kłopotowskiego 15, 03-708 Warszawa
  3. Wydział Architektury i Budownictwa dla Dzielnicy, ul. Księdza Ignacego Kłopotowskiego 15, 03-708 Warszawa
- INFORMACJA: (22) 44 30 412

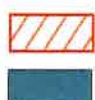
Załącznik graficzny do decyzji MWKZ nr 69 /2020 z dnia 2020-08-26 wpisującej do rejestru zabytków nieruchomości województwa mazowieckiego układ urbanistyczny ulicy Środkowej położonej w Warszawie, dzielnica Praga Północ, dz. ew. nr 45, 46/1, 53, 55, 56 obręb 4-13-01, dz. ew. nr 1, 4, 5, 7, 8/1, 8/2, 13/1, 13/2, 13/3, 14, 22/1, 23, 24, 25, 67/2 oraz część dz. ew. nr 46 obręb 4-13-04, dz. ew. nr 2/1, 2/2, 3, 4, 6, 7, 10, 11, 39/1, 39/2, 40, 42/1, 42/2, 50, 51, 53/1, 54, 103 oraz część dz. ew. nr 31 i 52 obręb 4-13-05.

**MAZOWIECKI WOJEWÓDZKI
KONSERWATOR ZABYTKÓW**

ul. Nowy Świat 18/20, 00-373 Warszawa
tel.: 22 44 30 400, fax: 22 44 30 401
www.mwzkz.pl

skala 1:2000

- teren założenia urbanistycznego ul. Środkowej wpisany do rejestru zabytków
- budynki wpisane do rejestru zabytków wcześniejszymi decyzjami

Jakub Lewicki
ul. Wileńska
MAZOWIECKI WOJEWÓDZKI
KONSERWATOR ZABYTKÓW

